

ЧАСТЪ ПЪРВА.

СЪРБИЯ.

I.

Зачало на политическитѣ вълнения въ Бѣлградъ.

Въ това врѣме бѣше князь владѣющъ на Сърбия *Александъръ Кара-Георгиевичъ*, синъ на стария Кара-Горгий, който започна първото въстание противъ турцитѣ въ Сърбия.

Александръ Карагеоргиевичъ, бащата на настоящия кралъ Петръ I, бѣше чловѣкъ миролюбивъ, не до тамъ ученъ и развитъ, и споредъ тогавашното положение на Сърбия къмъ Турция, той водеше къмъ нея една много миролюбива и даже услужлива политика. Като го глѣдаше чловѣкъ, облеченъ въ парадна униформа, помислюваше си, че глѣда единъ високъ турски паша. Покрай неговата особна парадна униформа, той носеше на главата си *фесъ* съ сръбский гербъ на челото на фесътъ си. А съ турцитѣ живѣше въ много добри и приятелски отношения, така щото неговитѣ противници, партизани на Милоша Обреновича, го наричаха турски чловѣкъ.

Трѣбва да забѣлѣжимъ, че въ тия врѣмена въ Сърбия нѣмаше политически партии въ опрѣделена смисълъ за общъ националенъ прогресъ. Но имаше само двѣ лично династически партии: а) Партията на *Карагеоргиевича* и б) оная на *Милоша Обреновича*. Тия двѣ партии отъ начало и до днесъ сж ратували една противъ друга само за свалянето тѣхнитѣ взаимни владѣтели — князе, па било съ каквото и да е срдство, даже и съ убийство на собствений си владѣтель.

Така партията на Милоша Обреновича се бѣше усилила къмъ 1856 година твърдѣ много, и имаше даже и съзаклетие противъ князь *Александра*. Въ това съклѣтие партията имаше много видни лица и даже членове отъ Сената. Тѣ работѣха съ сички възможни срдства за свалянето отъ трона А. Карагеоргиевича. При това тѣ търсѣха по всѣка въз-